

Rettevejledning til opgave 1

1. Kunne Anders have udtaget stævning andre steder end ved Retten i Aarhus?

Anders er forbruger, og han er derfor ikke bundet af værningaftalen, jf. § 245, stk. 2.

DCR, side 237-239.

Det bør diskuteres, om kravet er et pengekrav i forhold til § 242, stk. 2. Der er ikke – på dette tidspunkt – tale om et erstatningskrav for mangler ved salgsgenstanden. Derimod er der tale om et krav på prisreduktion på grund af en påstået rabat. Et erstatningskrav for mangler antages ikke at være et pengekrav, men i opgaven er der tale om et krav på (tilbage)betaling af et pengebeløb.

Formålet med § 242, stk. 2, er at forhindre en sælger i at kunne sagsøge ved eget værning for pengeforpligtelsen, men bestemmelsen er ikke begrænset hertil. Anders' krav er formentlig et pengekrav, men diskussionen og ikke resultatet er afgørende.

Hvis den studerende når frem til, at det ikke er et pengekrav, er der værning i Viborg, hvor levering fandt sted.

DCR, side 195-197.

Da Anders er forbruger, skal det tillige overvejes, om § 244 kan anvendes. Det afgørende er, om aftalen kan anses for indgået på den erhvervsdrivendes faste forretningssted. Uanset den forudgående trafik på internettet foregår selve aftaleindgåelsen på hovedkontoret i Aarhus. Den eneste grund til dette er dog vanskeligheder på netshoppen. Dette ændrer dog næppe ved, at det må fastholdes, at selve aftaleindgåelsen som det centrale foregår i en fysisk butik.

DCR, side 199-201.

2. Var det korrekt af Retten i Aarhus at tillade adcitationen af GF GmbH i sagen?

GF GmbH er et tysk selskab, og adcitationen skal derfor bedømmes efter Domsforordningen (DF).

Det er sagsøgte – LækreMøbler – der ønsker at adcitere. Det er derfor artikel 8, nr. 2, der skal vurderes.

Sagen er ikke anlagt for at kunne inddrage GF i en dansk sag, og derfor er der hjemmel til at inddrage GF.

De øvrige betingelser for adcitation er opfyldt, hvilket den studerende kort skal konstatere.

Det skal tillige berøres, om kravet er fremsat for sent, jf. § 250, stk. 5. Sagen er fortsat under forberedelse, og der er ikke noget, der tyder på, at fremsættelsen ikke er sket i umiddelbar forlængelse af, at hovedkravet blev rejst.

Kendelsen er derfor korrekt.

DCR, side 262-265.

3. Kan GF GmbH adcitere ITT i sagen?

ITT er en kinesisk virksomhed, der fabrikere møbler. I Europa importeres de af GF.

Sagen vedrører derfor en tysk virksomheds mulighed for at adcitere en kinesisk virksomhed for en dansk domstol. Dette spørgsmål er ikke reguleret af Domsforordningen. Det er derfor retsplejelovens regler, der finder anvendelse. Det er uden betydning, at GF er en tysk virksomhed.

Der skal derfor være værning for kravet i Danmark efter retsplejeloven.

Leverancen fra ITT til GF må antages at være sket i Tyskland og kan derfor ikke give værning.

Der er tale om krav på erstatning i kontrakt, hvorfor § 243 heller ikke kan anvendes.

Der er ikke oplysninger om, at ITT har aktiver i Danmark, og § 246 om godsværning kan derfor heller ikke anvendes.

Der er derfor ikke værning i Danmark, og adcitation kan ikke ske.

Hvis det antages, at der er værning, skal det konstateres, at de øvrige betingelser i § 250, stk. 2, er opfyldt.

Det skal tillige berøres, om kravet er fremsat for sent, jf. § 250, stk. 5. Sagen er fortsat under forberedelse, og der er ikke noget, der tyder på, at fremsættelsen ikke er sket i umiddelbar forlængelse af, at hovedkravet blev rejst.

DCR, side 211-212, 221-222, 225-228 og 262-265.

4. Bør Retten i Aarhus pålægge LækreMøbler at oplyse om en eventuel rapport og give pålæg om at fremlægge den?

Det er et spørgsmål om partsedition og relevans af beviser.

Sagen er en småsag, hvilket også skal tages i betragtning. Det er (en smule) vanskeligere at få tilladelse til bevisførelse under småsagsprocessen, og bevisførelse kræver rettens tilladelse, jf. § 403. Dette skal den studerende bemærke.

DCR, side 394-396.

Der er en naturlig sammenhæng mellem begæringerne, således at en pligt til at oplyse om en rapport naturligt vil blive fulgt af et pålæg om at fremlægge den, hvis den findes.

Begæringen er konkret på den måde, at det er klart, hvad den vedrører. Det vides dog ikke, om dokumentet findes, men det vil være let at besvare.

Hvis den findes og ikke fremlægges, vil det være at undertrykke et bevis, hvilket der ikke er meget sympati for.

Der er ikke tale om et internt fortroligt arbejdsdokument, og begrundelsen for at friholde sådanne dokumenter kan derfor ikke anvendes.

Retten vil derfor formentlig give pålæg om oplysning og fremlæggelse.

DCR, side 512-515.

Rettevejledning til opgave 2

1. Burde retten have afsagt udeblivelsesdom?

Retten har indkaldt Vet til det forberedende retsmøde efter retsplejelovens § 353, og det blev i indkaldelsen tilkendegivet, at retten kan tillægge det udeblivelsesvirkning, såfremt en part ikke ringer op på det fastsatte tidspunkt. Der kan således efter retsplejelovens § 360, stk. 3, tillægges den manglende opringning udeblivelsesvirkning.

Retten bør dog give parterne mulighed for at udtale sig om udeblivelsen, inden den tager stilling til spørgsmålet om udeblivelsen, jf. Den civile retspleje, s. 371, og det må i så fald antages, at Vet havde oplyst, at selskabet ikke havde modtaget indkaldelsen. Det er en forudsætning for at knytte udeblivelsesvirkning til udeblivelse fra et retsmøde, at parten er lovligt tilsagt. Såfremt retten ikke har forkyndt indkaldelsen, har den bevisbyrden for det forhold, at der foreligger en lovlig indkaldelse, og den kan være vanskelig at løfte, såfremt den indkaldte ifølge sine egne oplysninger ikke har fået f.eks. et brev, jf. Den civile retspleje, s. 367, jf. s. 319.

Retten burde således ikke have afsagt udeblivelsesdom.

2. Krævede kære Procesbevillingsnævnets tilladelse?

Der er ikke tale om delafgørelser i den forstand, som det begreb anvendes i retsplejelovens § 253, så den relevante bestemmelse er retsplejelovens § 389 a.

En afgørelse, "der afsiges af byretten under hovedforhandlingen eller under dennes forberedelse", kan efter denne bestemmelse ikke kæres uden Procesbevillingsnævnets tilladelse. Højesteret har i U 2015.2529 H og U 2015.2534 H – med dissens – taget stilling til en afgørelse om genoptagelse, men de studerende kan ikke forventes at kende disse afgørelser, idet de ikke er nævnt i pensum.

De studerende skal i hvert fald se, at afgørelserne er afsagt efter afsigelsen af udeblivelsesdom – og dermed efter forberedelsens slutning – men de bør også overveje, om det kan have en betydning, at afgørelsen om genoptagelse kan føre til forberedelsens fortsættelse, og om det i den forbindelse kan have en betydning, at afgørelsen om berigtigelse ikke i sig selv kan føre til dette.

Diskussionen – ikke resultatet – er afgørende.

3. Bør retten give Vet tilladelse til at fremlægge Sørensen's erklæring, såfremt Hansen protesterer mod fremlæggelsen?

En erklæring fra en person, der har deltaget i det faktiske sagsforløb, kan ifølge U 2008.2393 H fremlægges, såfremt den er indhentet før sagens anlæg, jf. Den civile retspleje, s. 511. Når sagen er anlagt, skal retten derimod tillade, at der indhentes en erklæring, jf. retsplejelovens § 297, stk. 1.

Erklæringen er i dette tilfælde indhentet efter den første sags anlæg, men før den anden sags anlæg. Det er i denne forbindelse nærliggende at se de to sager i sammenhæng, og erklæringen er endvidere udarbejdet efter trusler om firing, så retten bør henset "de foreliggende omstændigheder ved dens tilblivelse" ikke give tilladelse til at fremlægge erklæringen, jf. Den civile retspleje, s. 528.

4. Bør retten afvise sagen?

Sagens påstand hviler på en aftale om "sort" arbejde, men det fører efter U 2014.2434 H ikke til afvisning, men eventuelt til ugyldighed.

Påstanden omfatter udgifter, der er påløbet i perioden frem til 1. september 2015. Hansen må have kendt til disse udgifter efterhånden, som de opstod, så han kunne have medtaget dem i den første sag, selv om han først fik regningen efter udeblivelsesdommens afsigelse. Det skal således overvejes, om betingelserne for udstykning er opfyldt.

Det er i den forbindelse uden betydning, at han i den første sag har taget forbehold for at forhøje påstanden, jf. U 2010.1431 H og Den civile Retspleje, s. 600 f., men Hansen er ved Vets udeblivelse blevet "afskåret" fra at medtage udgifterne under den første sag. Hansen kendte således ikke de nøjagtige udgifter, før han fik regningen, og den nye sag bør derfor ikke afvises, jf. Den civile retspleje, s. 598 f.